

התובעים:
(הנתבעים שכנגד)

1. יעקב כהן ת.ז. 121400
2. יעל כהן ת.ז. 7931273
ע"י ב"כ עו"ד אורי גלבוץ ו/או אח'
מרחי בנימין מטולדה 3, ירושלים
טל: 02-5663121, פקס: 02-5619591

- נ ג ד -

הנתבע:
(התובע שכנגד)

קיבוץ משאבי שדה
ע"י ב"כ עו"ד ברוך אורנשטיין ו/או אח'
מרחי ויצמן 51, תל-אביב 62091
טל: 03-6096550, פקס: 03-6096549

פסק בורר

מבוא

1. בפנינו תביעה ותביעה שכנגד בין בני הזוג יעקב ויעל כהן, חברים לשעבר בקיבוץ משאבי שדה, לבין הקיבוץ.
2. עניינה של התביעה העיקרית הנו, בתמצית, עתירה לקבלת כספים לגביהם טוענים התובעים (הנתבעים שכנגד) (להלן – "יעקב" ו/או "יעל"), שמגיעים להם מהנתבע (התובע שכנגד) (להלן – "הקיבוץ").
3. עניינה של התביעה הנגדית הנו, בתמצית, עתירה למתן חשבונות, וכן להמחאת זכויות כספיות ולהשבת כספים, לגביהם טוען הקיבוץ שהנו זכאי להם, בתוקף הסכם ההתקשרות שנכרת בינו לבין יעקב ויעל, עת שהביעו את רצונם להתקבל כחברים בקיבוץ.
4. יעקב, יליד 1933, התקבל למועמדות בקיבוץ במהלך שנת 1954, והתקבל לחברות ביום 16/02/1955. יעקב ויעל נישאו זה לזו בשנת 1975. ממועד הנישואין, יעל עברה לגור בקיבוץ כאשת חבר. החל משנת 1981, יעל המחתה את משכורתה כמורה בבאר-שבע לקיבוץ והחלה לקבל תקציב אישי. בשנת 1983, יעל הפסיקה לעבוד כמורה בבאר-שבע והחלה לעבוד בקיבוץ. בין החודשים פברואר 1985 ועד יולי 1988, יעקב ויעל היו בשליחות תנועתית בצרפת מטעם הקיבוץ. עם שוב יעל ויעקב משליחות, יעל חזרה לעבוד כמורה בבאר שבע כשמשכורתה מועברת ישירות ממשרד החינוך לקיבוץ, וביום 01/05/1990, יעל התקבלה לחברות בקיבוץ מבלי שנדרשה לתקופת מועמדות פורמאלית.
5. במהלך שנת 1996, יעל ויעקב ביקשו לשנות את מעמדה של יעל מחברה בקיבוץ לאשת חבר, אולם בקשתם נדחתה על ידי מזכירות הקיבוץ.

6. בעקבות סירוב הקיבוץ לשנות את מעמדה של יעל לאשת חבר, החליטו יעקב ויעל לצאת לשתי שנות חופש, בהסכמת הקיבוץ, החל מחודש יולי 1997.
7. ביום 26/07/1999, יעקב ויעל הודיעו על דבר עזיבתם את הקיבוץ.
8. ליעקב ויעל שני ילדים: סלעית ילידת 14/11/1980, ושחף, יליד 10/05/1982, אשר עזבו את הקיבוץ ביחד עם הוריהם.
9. נתייחס להלן לכל אחת מהנקודות שהועלו בכתבי הטענות שהוגשו על ידי הצדדים, ובסיכומים המאוד מפורטים שהוגשו על ידם.

התביעה לדמי עזיבה

10. אין חולק בין הצדדים כי על פי הכללים בדבר חבר יוצא או מוצא מקיבוץ, תשנ"ג-1993 (להלן – "כללי העזיבה"), החלים על הצדדים, יעקב ויעל זכאים לדמי עזיבה בגין עזיבתם את הקיבוץ.
11. כמו כן, אין הצדדים חולקים על כך ששולמו ליעקב ויעל, עד למועד הגשת תביעתם, דמי עזיבה בסך 21,830 ש"ח בלבד, על חשבון דמי העזיבה המגיע להם.
12. המחלוקת בין הצדדים בדבר שיעור דמי העזיבה המגיעים ליעל ויעקב סובבת סביב שתי נקודות:
- (א) חישוב התקה של יעל לצורך חישוב דמי העזיבה המגיעים לה;
- (ב) זכאות או אי זכאות לתוספת דמי עזיבה בגין בתם סלעית.
13. באשר לנקודה הראשונה, כללי העזיבה קובעים כי חישוב הותק כולל את "תקופת המועמדות של עוזב הקיבוץ, שבסופה נתקבל לחברות, אך לא תקופת התארחות או ניסיון שקדמה לתקופת המועמדות".
14. כאמור לעיל, ממועד נישואיו של יעל ויעקב בשנת 1975, יעל עברה לגור בקיבוץ כאשת חבר. החל משנת 1981, יעל המחתה לקיבוץ את משכורתה כמורה בבאר-שבע, והחלה לקבל תקציב אישי. ביולי 1983, יעל הפסיקה לעבוד כמורה בבאר-שבע והחלה לעבוד בקיבוץ. יעל התקבלה לחברות ביום 01/05/1990 מבלי שנדרשה לתקופת מועמדות פורמאלית נוספת.
15. מתצהירה של יעל ומעדותה בפני המותב, עולה בבירור שיעל לא היתה מעוניינת להתקבל כחברה עובר למועד בו ביקשה להתקבל לחברות, קרי בחודש אפריל 1990. במהלך השנים בהן התגוררה בקיבוץ, יעל לא הגישה בקשה למועמדות בקיבוץ, והעדיפה להישאר במעמד של אשת חבר עד למועד זה.

16. עם זאת, אין ספק שמיולי 1983 (שהנו מועד תחילת תקופת מועמדותה של יעל, לטענתה) ועד קבלתה כחברה, היו בין הקיבוץ לבין יעל יחסי חברות "דה פאקטו", ויעל מילאה אחר חובותיה כלפי הקיבוץ כאילו היתה לחברה, והקיבוץ התייחס ליעל כאל חברה.
17. על אף האמור לעיל, אין אנו מקבלים את עמדת יעקב ויעל לפיה "תקופת מועמדותה" החלה ביולי 1983 וכלה במאי 1990, הואיל ועל פי תקנון הקיבוץ תקופת מועמדות אינה יכולה לעלות על שנתיים, אלא במקרים חריגים (ראה סעיפים 13 ו-27 לתקנון). נוסף על כך, שעה שיעל הביעה את רצונה להתקבל כחברה, הקיבוץ החליט לקבלה מיד, תוך ויתור על תקופת מועמדות נוספת, דבר המצביע על הסכמת הקיבוץ, מכללא, שיעל כבר עברה את תקופת המועמדות.
18. לכן, אנו סבורים שיש לראות את תחילת תקופת מועמדותה של יעל שנתיים עובר למועד קבלתה כחברה, קרי ביום 01/05/1988. על כן, דמי העזיבה להם זכאית יעל יחושבו מיום 01/05/1988 ועד למועד עזיבתה.
19. באשר לתוספת דמי עזיבה לה טוענים יעל ויעקב בגין סלעית, אין ספק שבמועד בו משפחת כהן עזבה את הקיבוץ, סלעית היתה בת 18 שנה ו-8 חודשים וסיימה במועד זה, את לימודיה במוסד חינוכי על יסודי, והמתינה לגיוסה לשירות צבאי סדיר.
- אין אנו מקבלים את טענת יעקב ויעל לפיה יש לקחת בחשבון את גילה של סלעית עובר ליציאתם לחופשה בת שנתיים, לצורך חישוב דמי העזיבה להם הם זכאים, הואיל ויציאה לחופשה כאמור אינה מקפיאה את חברותם של יעקב, יעל וילדיהם, וכי המועד הקובע הנו מועד פקיעת החברות בפועל.
20. לעניין תחילת מניין הותק של יעקב, הואיל ומדובר בפער מזערי של 6 חודשים, בחר יעקב לזנוח את טענה זו, ולכן המועד הקובע לצורך תחילת צבירת הותק יהיה ה-16/02/1955.
21. לאור האמור לעיל, אנו מקבלים באופן חלקי את טענת יעקב ויעל בדבר חישוב ותקנה של יעל לצורך חישוב דמי העזיבה להם היא זכאית, ואנו דוחים את טענתם בדבר תוספת דמי עזיבה בגין בתם סלעית.
22. על כן, הקיבוץ ישלם ליעקב ויעל את דמי העזיבה המגיעים להם, בהתחשב בכך שהמועדים הקובעים לצורך תחילת מניין הותק הנם ה-16/02/1955 לגבי יעקב, וה-01/05/1988 לגבי יעל. תוספת דמי עזיבה תשולם ליעל ויעקב בגין בנם שחף, אשר היה עדיין קטין במועד עזיבת הקיבוץ.

התביעה להחזר כספי הפנסיה של יעקב שקוזזו משכרו במהלך החופשה

23. במהלך התקופה החל משנת 1971 וכלה בשנת 1976, יעקב כיהן כראש המועצה האזורית רמת הנגב, וצבר זכויות עתידיות לקבלת פנסיה תקציבית (להלן – "הפנסיה"). הפנסיה החלה להשתלם בחודש אפריל 1995 והועברה ישירות לקיבוץ.
24. במהלך התקופה בת שנתיים בה יצאו יעקב ויעל לחופשה, הפנסיה הועברה ישירות ליעקב, בהתאם להוראתו.

25. במהלך תקופת החופש, יעקב המשיך לקבל שכר מאת "אבשלום", כשמשכורתו הועברה ישירות לקיבוץ.
26. אין חולק על כך, שזכותו של יעקב לקבלת הפנסיה נצמחה בהיותו חבר קיבוץ.
27. שעה שיעקב הפך להיות חבר בקיבוץ, על פי בקשתו, לקח על עצמו והסכים לכבד את העקרונות והכללים לפיהם נוהגים בקיבוץ. היות יעקב חבר בקיבוץ היוותה כריתת הסכם בינו לבין הקיבוץ, לפיו הוא מסכים לאמור בתקנון הקיבוץ, וכן יקבל כל ההחלטות האחרות שתתקבלנה כדין על ידי הקיבוץ. הסכם זה כפוף לדיני החוזים וחל על הצדדים לאורך כל תקופת חברותו של החבר.
28. תקנון הקיבוץ מהווה הסכם בין הקיבוץ לבין חבריו, וחלה על הצדדים להסכם זה, חובה לכבדו. על פי התקנון, חבר בקיבוץ חייב להמחות לקיבוץ את כל הזכויות הנובעות מעבודתו, בין אם מדובר בעבודת חוץ ובין אם מדובר בעבודה בתוך הקיבוץ. הזכויות הנ"ל מכילות, בין היתר, הכנסת החבר מעבודתו, וכן כל זכות עתידית שצובר החבר בקשר לעבודתו.
29. כאמור לעיל, יעקב המחה לקיבוץ את כל זכויותיו המגיעות לו מעבודתו, כולל הפנסיה שהתחילה להשתלם מהמועצה בשנת 1995, וזאת עובר ליציאתו לחופשה בת שנתיים. המחאה זו הנה פועל יוצא ישיר מהיות יעקב חבר בקיבוץ.
30. כמו כן, אין הצדדים חולקים על כך שבמהלך החופשה הנ"ל, חברותו של יעקב בקיבוץ לא פקעה, וכי עובדת יציאתו לחופשה לא הובילה לניתוק יחסי החברות ששררו בינו לבין הקיבוץ.
31. נוסף על כך, מעדותו של יעקב עולה שיעקב היה מודע לחובתו להמחות לקיבוץ את הפנסיה שהיה עתיד לקבל מהמועצה, והלכה למעשה, פעל בהתאם לחובתו הנ"ל.
32. לעניין הכרעתו של מר זרח יהב, עולה מעדותו של יעקב, שחוות דעתו של מר זרח יהב הוזמנה על ידו, וכי יעקב הסכים על כך שקביעותיו של זרח יהב תכרענה בעניין זכותו של הקיבוץ לקזז את הפנסיה של יעקב משכרו. וכך נעשה. העובדה שיעקב לא השלים עם קביעותיו של זרח יהב, אינה מקנה לו זכות לתזור בו מהסכמתו לפיה מר זרח יהב יכריע בסוגיה זו. לאור הסכמת הצדדים, עליה אין מחלוקת, לפעול לפי הכרעתו של זרח יהב, לא היה צורך להזמין להעיד בפני המותב, ואנו דוחים את טענתו של יעקב לפיה אין כל נפקות להחלטת זרח יהב.
33. מה גם שלאחר יציאתו לחופשה, יעקב פעל בהתאם להכרעת זבח יהב, והמשיך להעביר לקיבוץ את אותם תלושי הפנסיה ששימשו לקיזוז הפנסיה משכרו, וזאת עד ליום עזיבתו את הקיבוץ, ולא העלה כל טענה על כך. יש לראות בכך הסכמה מכוח התנהגות.
34. אין אנו מקבלים את טענת יעקב לפיה הביטוי "עצמאות כלכלית" בו נאחז על מנת לבסס את זכותו להשבת הכספים שנוכו משכרו בגין הפנסיה, משמעו ניתוק מוחלט של היחסים שהתקיימו בין הקיבוץ לבין החבר. הפרשנות הנכונה למונח הנ"ל הנה כי במהלך תקופת החופשה, החבר רשאי להשתכר באמצעות עבודה פרטית מבלי להעביר לקיבוץ את פירות עבודתו, וכי כל החובות החלים עליו מכוח עבודתו הפרטית זו יחולו עליו בלבד. וכך גם היה, הלכה למעשה, הואיל ויעקב קיבל לידי את שכרו מאת "אבשלום", אשר הועבר לו דרך הקיבוץ משיקולים טכניים גרידא.

35. לאור האמור לעיל, יעקב לא היה רשאי להורות למועצה להעביר אליו ישירות את הפנסיה, והקיבוץ זכאי היה לקזזה מהשכר ששולם לו מ"אבשלוס".

התביעה לקיזוז הסכומים שנמשכו על ידי יעל מקרן ההשתלמות

36. בסמוך לפני צאת יעקב ויעל לחופשה, יעל פדתה, על דעת עצמה ומבלי להודיע על כך לקיבוץ, את הכספים שהצטברו לזכותה בקרן ההשתלמות, בתוקף עבודתה כמורה בבאר-שבע. הסכום אשר יעל פדתה מקרן ההשתלמות היה בסך 46,884 ש"ח.

37. אין חולקין על כך שקרן ההשתלמות הני"ל נצברה לזכותה של יעל במהלך תקופת חברותה בקיבוץ. משכך, יעל כפופה לתקנון עבודת חוץ שחל על הקיבוץ וחבריו, ואשר קובע כי על כל חבר להעביר לקיבוץ כל תשלום שיגיע לו בגין עבודתו, בין אם מדובר במשכורת או בין אם מדובר בזכות עתידית.

38. השאלה האם הכספים הני"ל שימשו למימון שנת לימוד של יעל או לאו, אינה רלוונטית, הואיל ויעל לא היתה זכאית למשוך על דעת עצמה את הכספים הני"ל מקרן ההשתלמות, והואיל וההחלטה בדבר הוצאת מורה לשנת השתלמות שייכת לקיבוץ ולא לחבר. לכן לא נתייחס לשאלה זו.

39. לאור האמור לעיל, אנו מחליטים שהסכום בסך 46,884 ש"ח שיעל פדתה מקרן ההשתלמות יקוזז מכל סכום שיהיה על הקיבוץ לשלם לה.

התביעה להחזר הסכומים שקוזזו משכרו של יעקב בגין מס הכנסה

40. קודם ליציאתו לחופש, יעקב ביקש מהקיבוץ לאפשר לו להמשיך לעבוד כמנכ"ל "אבשלוס". על אף שמשרה זו היתה פתוחה לחבר קיבוץ בפועל בלבד, הקיבוץ נענה לבקשתו והוסכם ששכרו יועבר לקיבוץ כנגד חשבונית שתוצא ל"אבשלוס", ולא ישירות אליו.

41. בעקבות ההסדר הני"ל, ביום 18/05/1997 נחתם בין יעקב לבין מנהלת החשבונות של הקיבוץ, הגב' סימה רופא, הסכם לפיו הקיבוץ ינכה משכרו 30% בגין מס הכנסה. עוד הוסכם ש"היות והקיבוץ עדיין לא יודע מהו שיעור המס שישלם בשנים 1997/8, מקובל על הצדדים, שעם קבלת הדו"ח המתואם למס – יעודכן גובה המס בהתאם".

42. יעקב טוען שעל הקיבוץ להחזיר לו את ההפרש שבין מס ההכנסה ששולם בפועל על ידי הקיבוץ לבין ה-30% שנוכו משכרו.

43. הקיבוץ מצדו טוען שלהסכם הני"ל אין כל תוקף משפטי הואיל והגב' סימה רופא לא היתה מוסמכת לחתום עליו. מאידך, טוען הקיבוץ שאילמלא ההסכם הני"ל לפיו הקיבוץ ניכה 30% משכרו של יעקב, יעקב היה משלם מס שולי בשיעור 45%-50%, לאור גובה הכנסתו.

44. לעניין סמכותה של הגב' סימה רופא לחתום על ההסכם הני"ל, לא שוכנענו שלא היתה בידיה הסמכות לחתום על ההסכם הני"ל. הגב' סימה רופא תפקדה כמנהלת חשבונות של הקיבוץ,

ומר שאלתיאל, אשר העיד מטעם הקיבוץ אישר שלגב' רופא היתה זכות חתימה בנושאים הכספיים של הקיבוץ, היתה מוסמכת לחתום על מסמכים הקשורים לשיקים, ומתוקף תפקידה טיפלה "בכל מיני דברים טכניים". אנו סבורים שתוכנו של ההסכם הנ"ל נמנה על "נושאים כספיים" שהיו בסמכותה של גב' רופא.

45. נוסף על כך, לא שוכנענו שיעקב פנה לגב' רופא בחוסר תום לב, אלא פנה אליה בידיעה שבתור מנהלת חשבונות של הקיבוץ, היא זו שהיתה מוסמכת להסדיר מולו עניינים כספיים הקשורים ליציאתו לחופש. מה גם, שההסדר הנ"ל בא כהמשך טבעי להסדר אליו הגיעו יעקב והקיבוץ בדבר המשך עבודתו ב"אבשלוס".

46. לא זו אף זו, במהלך תקופת החופש, הקיבוץ פעל לפי ההסכם הנ"ל, וניכה בפועל 30% משכרו של יעקב בגין מס הכנסה. לא מקובלת עלינו גישת הקיבוץ לפיה הוא מסכים לכבד את ההסכם הנ"ל בכל הקשור לניכוי 30% משכרו של יעקב, אולם מסרב לכבדו בכל הקשור לתיאום המס. הקיבוץ אינו יכול להנות משני העולמות ולהחליט לכבד את ההסכם באופן חלקי ובהתאם לאינטרסים שלו.

47. יתרה מכך, טענת חוסר הסמכות לא קיבלה ביטוי בכתב ההגנה שהוגש מטעם הקיבוץ, והועלתה לראשונה בשלב ההוכחות, דבר המהווה הרחבת חזית שאין לקבלה. גם מסיבה זו, אנו קובעים כי יש מקום לקבל את טענת יעקב בעניין החזר הסכומים שנוכו משכרו ביתר בגין מס הכנסה.

48. לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את טענת יעקב בדבר החזר ניכויי מס. הואיל והסכומים שהוצגו בפני בגין החזר ניכויי מס לא נסתרו על ידי הקיבוץ, אנו מחייבים את הקיבוץ להשיב ליעקב את הסכום בסך 97,530 ש"ח. לא נראית לנו האפשרות שהקיבוץ ימצא "מרויח" מהפרשי מס.

התביעה להחזר הכספים שהוצאו על ידי יעקב ויעל בגין טיפולי שיניים

49. יעל ויעקב טוענים שזכאים הם להחזר הכספים שהוציאו עבור טיפולי שיניים להם נזקקו לאחר עזיבתם את הקיבוץ, בחודשים מרץ ומאי 2001.

50. על פי נוהג שהיה נהוג בקיבוץ, ואשר עוגן בתקנון טיפול שיניים של הקיבוץ, חלה על הקיבוץ חובה לסיים טיפול שיניים שהחל חבר עוזב במהלך תקופת חברותו, כאשר על הטיפול להתבצע במרפאת הקיבוץ. ככל שמדובר בטיפול שיניים מתמשך שהחל במהלך תקופת חברותו של העוזב, הוצאות הטיפול תחולנה על הקיבוץ.

51. יעל ויעקב לא טענו ולא הוכיחו שהטיפולים להם נזקקו בשנת 2001 היוו המשך הטיפולים שקיבלו במרפאת הקיבוץ בתקופת חברותם. יתרה מכך, עיון במוצגים ק/60 ו-ק/61 מעלה שממועד יציאתם לחופשה בשנת 1997 – או בסמוך לכך – יעל ויעקב לא פנו לקיבוץ לקבלת טיפולי שיניים, כשהדבר מצביע על היעדרות הצורך בטיפולים מתמשכים. ומשכך, הטיפולים נשואים התביעה אינם נמנים על טיפולים לגביהם חלה על הקיבוץ החובה לשאת במימנם.

העובדה שליעל וליעקב היסטוריה ארוכה של בעיות שיניים אינה מקנה להם זכות שהטיפולים הנ"ל ימומנו על ידי הקיבוץ.

52. לאור האמור לעיל, אנו דוחים את תביעתם של יעל ויעקב להחזר הכספים שהוציאו בגין טיפולי שיניים.

התביעה למתן חשבונות ולהמחאת זכויות הפנסיה של יעקב ושל יעל להקיבוץ

53. בתביעתו הנגדית, הקיבוץ עתר לשני סעדים: ראשית, הקיבוץ טוען שזכאי הוא שיעל ויעקב ימחו לטובתו את כל זכויותיהם לפנסיה או קרנות השתלמות, אשר היגיעו אליהם לאחר מועד עזיבת הקיבוץ, ואשר עוד יגיעו אליהם. שנית, הקיבוץ עתר למתן צו לגילוי חשבונות שיורה ליעל ויעקב לגלות לו חשבון ומסמכים בדבר כל הזכויות שנצמחו בגין עבודת החוץ שלהם, בתקופת חברותם בקיבוץ.
54. על פי הכללים לפיהם נוהג ונהג הקיבוץ, על חבר העוזב את הקיבוץ להמחות לו, במועד עזיבתו, את כל זכויותיו שנצמחו מעבודת חוץ שלו, בתקופת חברותו בקיבוץ.
55. לא מצאנו שלכלל זה קיימת כל אחיזה שבדין, הרי כשחבר מודיע על כוונתו לעזוב את הקיבוץ, ועוזב אותו בפועל, הוא מביע את רצונו לנתק ניתוק מוחלט את התקשרותו עם הקיבוץ. משמעות ניתוק הקשר שבין הקיבוץ לבין החבר, שכל הכללים לפיהם פעלו החבר והקיבוץ בתוקף היות החבר חבר, חדלים מלחול עליהם, וביניהם החובה להמחות לקיבוץ את הזכויות העתידיות להן זכאי העוזב, ואותן יקבל לאחר מועד עזיבתו.
56. הזכות לקבלת פנסיה הנה זכות אישית המיועדת לספק אמצעי מחייה למי שעבד במשך כל חייו. המחאת זכויות הפנסיה לקיבוץ היתה מוצדקת כל עוד יעקב ויעל היו חברים בקיבוץ, וכל עוד הקיבוץ דאג לצרכיהם, שלהם ושל ילדיהם, שכן ההתחייבויות היו הדדיות: יעל ויעקב הקדישו את כוח עבודתם לקיבוץ ומסרו לו את משכורתם, ומנגד הקיבוץ דאג למחיית משפחתם. אולם, מהמועד בו יעקב ויעל החליטו לעזוב את הקיבוץ, לא חלה על הקיבוץ כל חובה לדאוג לצרכיהם, מלבד החובה לשלם להם קצבה מזערית בסך כ-1,600 ש"ח עבור יעקב ו-660 ש"ח עבור יעל. אין ספק שקצבה בשיעור הנ"ל אינה מאפשרת למשפחה בת ארבע נפשות להתקיים, בעוד הפנסיה המגיעה ליעקב בגין עבודתו במועצה רמת הנגב גבוהה בהרבה מהקצבה אותה הקיבוץ מציע לשלם לו.
57. אנו סבורים כי חובת הצדק מחייבת לדחות את תביעת הקיבוץ להמחאת זכויות הפנסיה ו/או קרנות השתלמות שהיגיעו ליעל ויעקב החל ממועד עזיבת הקיבוץ. ומשכך, נשמט הבסיס לתביעת הקיבוץ למתן צו גילוי חשבונות.
58. הואיל וקבענו שיעקב זכאי לקבלת פנסיה תקציבית אישית המגיעה לו בתוקף תפקידו כמנכ"ל המועצה רמת הנגב, והואיל וקבענו שיעל זכאית לקבלת פנסיה תקציבית אישית המגיעה לה בתוקף תפקיד כמורה בבאר-שבע, אין יעל ויעקב זכאים לקצבה מהקיבוץ.

סיכום

59. לאור כל האמור לעיל, אנו מורים כדלקמן:
- א) הקיבוץ ישלם ליעקב ויעל את מרכיב מענק העזיבה (ללא מרכיב הקצבה) מתוך דמי העזיבה המגיעים להם, בהתחשב בכך שהמועדים הקובעים לצורך תחילת מניין הותק הנם ה-16/02/1955 לגבי יעקב, וה-01/05/1988 לגבי יעל, ובהתחשב בכך ששך של 21,830 ש"ח כבר שולם ליעקב ויעל על חשבון דמי העזיבה, ובסה"כ 228,170 ש"ח (כולל תשלום עבור בנם שחף), בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום 26/07/1999 ועד יום התשלום המלא בפועל;

- (ב) הקיבוץ ישלם ליעל ויעקב סכום בסך 97,530 ש"ח בגין החזר ניכויי מס הכנסה, בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד יום התשלום המלא בפועל;
- (ג) הסכום בסך 46,884 ש"ח, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום 01/07/1997 ועד יום התשלום בפועל, שיעל פדנה מקרן ההשתלמות יקוזז מדמי העזיבה שישולמו ליעל, כאמור בס"ק א) לעיל;
- (ד) התביעה בגין החזר כספי הפנסיה שקוזזו משכרו של יעקב נדחית;
- (ה) התביעה בגין החזר הכספים שהוצאו על ידי יעקב ויעל בגין טיפולי שיניים נדחית;
- (ו) תביעת הקיבוץ למתן חשבונות והמחאת זכויות הפנסיה וקרנות השתלמות שהיגיעו ו/או תגענה ליעקב ויעל, לטובת הקיבוץ, נדחית.

60. אנו ערים להוראות התקנון בדבר תשלום דמי עזיבה, אולם בתוקף סמכותנו כבוררים, ולאור שיעור הסכום הכולל המתבקש, אנו סבורים שאמת הצדק מכתיבה את ההוראה שהסכום הכולל את כל רכיבי הזכאות האמורים לעיל ישולמו בארבעה תשלומים שנתיים רצופים עוקבים ושווים, בתחילתה של כל שנה קלנדרית, או קודם לכך ככל שירצה בכך הקיבוץ.

התשלום הראשון ישולם בתוך 6 חודשים מהיום. לכל תשלום שישולם כנייל יוספו הפרשי הצמדה למדד בלבד (ללא ריבית), שיחושבו מיום מתן פסק דין זה ועד לתשלום המלא בפועל של כל תשלום ותשלום.

61. הקיבוץ ישלם ליעקב ויעל הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 2,000 ש"ח.

62. ניתן בהעדר הצדדים.

63. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר.

ניתן ביום 8/5/03

(-)
 אמיר כהן, עו"ד
 חבר מותב

(-)
 מיכאל קמפינסקי, עו"ד
 חבר מותב

מיקו מנחם, עו"ד
 יו"ר מותב

